

Copyright © 2015 Picture Window Books

All rights reserved.

This Romanian edition distributed and published by Grup Media Litera with the permission of Capstone, the owner of all rights to distribute and publish same.

Toate drepturile rezervate

Ediția în limba română e distribuită și publicată de Grup Media Litera cu permisiunea Capstone, care deține toate drepturile de distribuire și publicare.

Editura Litera
O.P. 53, C.P. 212, sector 4,
București, România:
tel.: 021 319 63 90; 031 425 16 19;
0752 548 372
e-mail: comenzi@litera.ro
www.litera.ro

Aventuri la Ham Hotel
Moody cea murdară
Shelley Swanson Sateren

Copyright © 2018 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Traducere din limba engleză: Mirella Acsentă

Editor: Vidrașcu și filii
Redactor: Sinziana Cotoară
Copertă: Andreea Apostol
Tehnoredactare și prepress: Mariana Dumitru

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
SWANSON, SATEREN SHELLEY

Aventuri la Ham Hotel. Moody cea murdară /
Shelley Swanson Sateren; trad.: Mirella Acsentă –

București: Litera, 2018

ISBN 978-606-33-2362-1

I. Swanson Sateren, Shelley

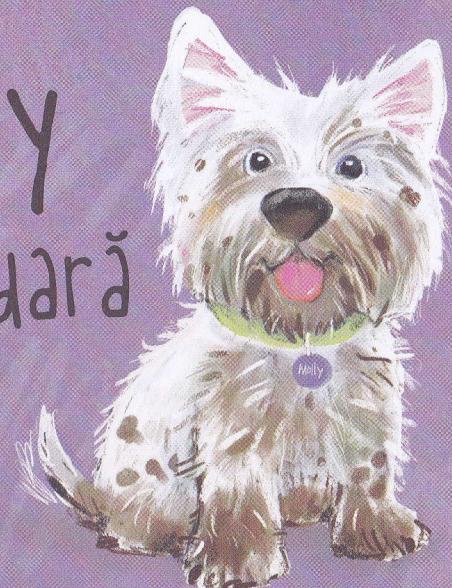
II. Acsentă, Mirella (trad.)

82-93-34-135.1

778.534.6

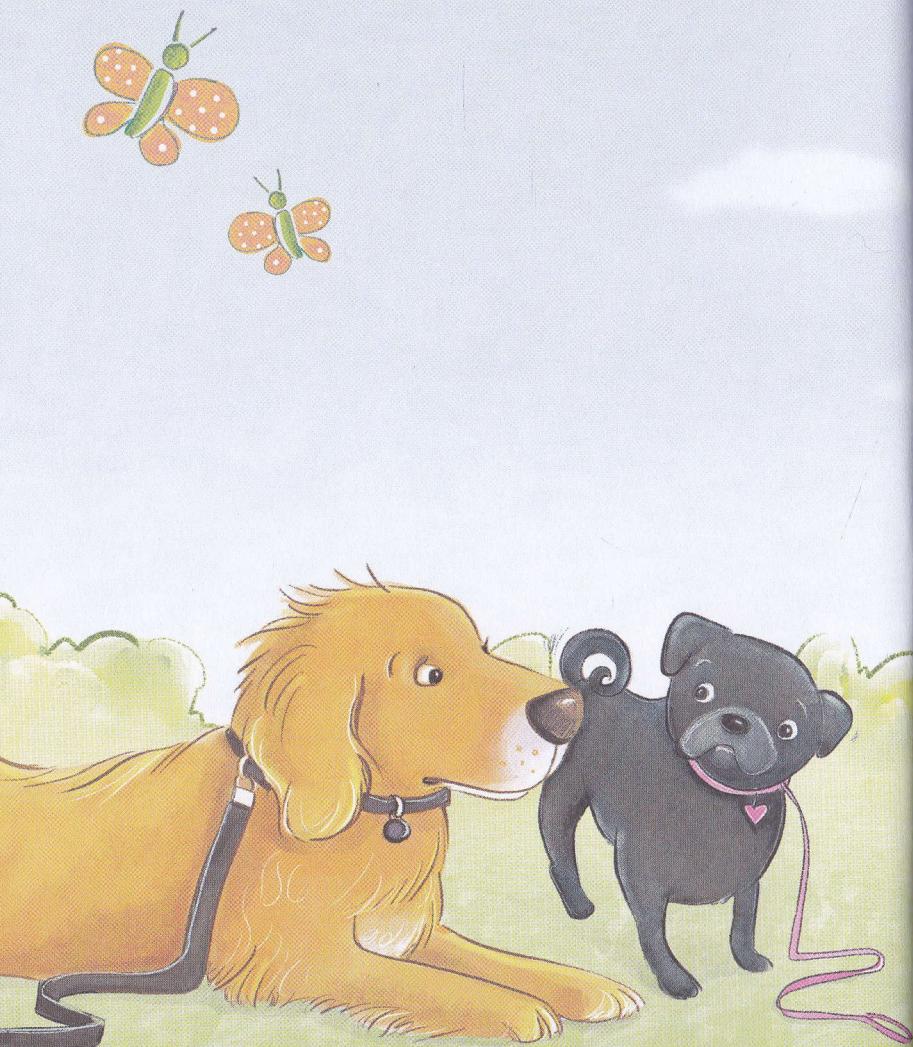
AVVENTURI LA HAM HOTEL

MOODY
cea murdară

TEXT de Shelley Swanson Sateren
ILUSTRĂRI de Deborah Melmon

CUPRINS

Capitolul 1

O încâlceală totală de blană 9

Capitolul 2

Gata! 17

Capitolul 3

Tuns scurt de tot 25

Capitolul 4

Cu ce vedetă avem onoarea? 34

Capitolul 5

Batem palma 42

Capitolul 6

Apoi s-a ascuns într-un colț 50

Capitolul 7

Ce știu terierii cel mai bine să facă 58

Capitolul 8

Un westie adevărat 66

Capitolul 1

O încâlceală totală de blană

Eu sunt Alfie Wolfe, și există ceva ce urăsc cel mai mult pe lume. Să fiu „toaletat“! Bleah!

Urăsc să fiu tuns și chiar pieptănat. Își să mi se scoată mizeria din urechi și de sub unghii. Câh!

Și urăsc când se ocupă mama de asta. Doare, e plăcăsitor și durează o veșnicie. E groaznic!

Acum câteva săptămâni, am cunoscut un cățel care ură și mai tare

puteți crede aşa ceva! Era o cățelușă pe nume Moody. Moody, terierul alb West Highland.

Alb? Ha! Nici pe departe. Când am văzut-o prima dată, nici măcar nu semăna cu un westie. (Aşa i se mai spune acestei rase.)

După ce face baie, orice westie e de un alb immaculat. Dar Moody nu voia nici măcar să se apropie de cadă, aşa că avea culoarea pământului.

Nu lăsa pe nimeni să se apropie de ea cu vreo

perie sau vreo foarfecă. Aşa că era o încâlceală totală de blană. Nici măcar ochii nu i se vedea.

O să vă spun întreaga poveste a lui Moody, ghemotocul de noroi. Poate că o să spuneți: „Cui îi pasă? Și ce dacă un cățel nu vrea să fie spălat și tuns? Cine vrea?”

Ei bine, se pare că cineva avea mult de pierdut dacă Moody nu era aranjată ca pentru expoziție.

Acel cineva eram *eu*.

Total a început într-o vineri. Ziua părea absolut obișnuită. Pe la șapte, i-am tras una ceasului în formă de câine, ca să nu mai latre.

Am sărit din pat și am fugit să mă pregătesc pentru școală. Trebuia să

Pentru ea, totul e o întrecere. Faza e că Alfreeda se poartă întotdeauna de parcă ar fi copilul alfa în casa asta. Șeful haitei din absolut toate punctele de vedere. Cea mai rapidă. Cea mai deșteaptă. Cea mai puternică. Cea mai curajoasă. Mă scoate din minti!

Dar în ziua aceea am bătut-o la două chestii: îmbrăcatul și aranjatul.

Cu o superviteză de băiat alfa, mi-am luat de pe jos blugii și tricoul cu Ham Hotel și m-am îmbrăcat repede. M-am repezit la baie și am împins-o pe Alfreeda din fața oglinzi.

– Hei, mai ușor! a țipat ea.

Înainte să aibă vreo sansă să mă împingă și ea, m-am spălat pe dinți cu degetul, pe care am pus pastă de dinți.

M-am frecat bine. Apoi mi-am trecut degetele prin păr. O singură dată și repede.

– Gata, am spus eu și am dat fuga spre ușă. Te-am întrecut!

Alfreeda a dat ochii peste cap.

– Alfie, a spus ea cu vocea ei de profesoară obosită. Când o să pricepi și tu? Mama o să te pună să te piepteni din nou. Sau o s-o facă ea însăși, dacă tu nu ești în stare. Așa cum face mereu.

M-am uitat cruciș la Alfreeda.

– Mă îndoiesc, am spus.

– Nu te îndoi, a zis ea.

Deodată, am început să văd două surori în fața ochilor. Nimeni nu-și dorește așa ceva! Așa că am renunțat

să mă mai uit cruciș și m-am repezit în
jos pe scări.

În fix patru secunde, mi-am turnat un bol de cereale și am luat-o spre padocuri, în capătul aleii, după meri și după cotețul găinilor.

Mi-am înfulecat micul dejun pe drum. Eu nu-mi pierd vremea cu linguri, nu când mă pot juca cu câinii în timpul ăsta. Și n-am dat decât puțin lapte pe mine. Mă rog, de fapt, destul de mult.

Am dat ușa de perete și am strigat:

– Mami! Gata sunt!

– O, ce bine! Hai încoace, Alfie, a strigat ea din hol.

Părea mai veselă ca de obicei.

Am luat-o prin birou, pe lângă spălătorie și apoi pe lângă magazie. Mama era tocmai în spate, în camera de toaletare.

În camera asta e o masă care poate fi reglată în funcție de înălțimea câinelui. Avem o cadă mare pentru baie. Iar lângă cadă se află un raft cu o grămadă de șampoane pentru câini și prosoape cu Ham Hotel.

Și mai sunt ustensilele de toaletare. Mama face ultimele retușuri cu mașini de tuns, foarfeci și uscătoare de păr.

– A venit deja westie-ul ăla? am întrebat eu.

– Nu, a spus mama și mi-a zâmbit. Dar o să-l găsești aici când te întorci de la școală.

– A mai venit vreun câine nou?

— Nu încă. Pe la prânz vor sosi mai mulți. Mama a bătut ușor cu palma în masa de toaletare. Hopa sus, Alfie!

Am oftat, adânc și *tare*.

— Altă dată, mamă, am spus eu.

Întotdeauna îmi faci aşa.

— Păi, azi e și mai important să arăți bine, puiule, a spus ea aproape ciripind, ca o pasăre într-o zi de primăvară.

Asta mi-a trezit bănuielile.

Așa că am făcut stânga-mprejur și am ieșit pe ușă valvărtej.

► Capitolul 2 ◄

Gata!

— Unde fugi aşa, colega? a spus mama și m-a apucat de brat.

Cu blândețe, dar destul de tare.

Mama este foarte puternică. De mulți ani cară în brațe de colo-colo o multime de câini mari. Întotdeauna *ea* îi pune în cadă și îi scoate, *ea* îi aşază pe masa de toaletare și tot *ea* îi dă jos.

Așa că m-a ridicat și m-a așezat pe masă, de parcă aș fi fost un chihuahua minuscul.